

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **AUTODOPRAVA GAIER s.r.o.**, se sídlem Mládežnická 3061, Praha 10 Záběhlice, zast. JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č.j. 31219/15/5100-41452-711717,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 16. 11. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č. j. 31219/15/5100-41452-711717, kterým bylo rozhodnuto o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy všech daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Jihočeský kraj daňového subjektu AUTODOPRAVA GAIER s.r.o. (tedy žalobce).

Žalobce namítl, že v jeho sídle v Praze bylo provedeno pouze místní šetření a pod jeho vlivem byl žalobce poškozen na svých právech. Dále namítl, že z jednání spojeného s místním šetřením u společnosti, která vede účetnictví žalobce, nevyplynulo, že činnost žalobce by měla směřovat k delegaci.

Podnět k delegaci místní příslušnosti byl dle žalobce unáhlený a nebyl opřen o dostatečně zjištěný skutkový stav. Namítl, že žalobce má pouze zaměstnance – řidiče a žádné administrativní pracovníky, neboť je řízen jednatelem, který je sám i řidičem a provoz žalobce řídí po telefonu. Právní a účetní firmy jsou najímány dle potřeby. Dále uvedl, že korporace má své hlavní zákazníky v Praze a je nerozhodné, kde mají tito zákazníci provozovny. Přenesení sídla do Prahy se projevilo zdvojnásobením obrátu. Přemístění správy daně zatěžuje žalobce časově i ekonomicky. Doklady žalobce jsou umístěny v jeho sídle, tedy v Praze.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na předložený spisový materiál a žalobou napadené rozhodnutí. K jednotlivým námitkám uvedl, že při provedení místního šetření na adrese sídla žalobce bylo zjištěno, že sídlo se nachází na adrese trvalého bydliště jednatele žalobce, žalobce zde není nikde viditelně označen a je pouze uveden na zvonku spolu s několika dalšími společnostmi. K výkonu hlavní ekonomické činnosti využívá žalobce areál ve vlastnictví svého jednatele v obci Šumavské Hoštice s daňově deklarovaným využitím k podnikatelské činnosti. Ve spise je založena fotodokumentace, která dokládá, že je zde daňový subjekt označen a má zde svůj majetek. Žalobce adresu v obci Šumavské Hoštice uvádí ve svém profilu v katalogu AAA Autodoprava a také ve vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti, kde v příloze číslo 1 uvádí 24 zaměstnanců s místem výkonu práce Šumavské Hoštice. V Jihočeském kraji má žalobce vedeno účetnictví a má zde právního zástupce Mgr. Karla Marka. Nadto si žalobce pro toto soudní řízení zvolil právní zastoupení advokátkou JUDr. Milenou Novákovou se sídlem opět v Jihočeském kraji. V Jihočeském kraji, konkrétněji v Šumavských Hošticích, ve Volarech, ve Vodňanech, v Protivíně, v Prachaticích a v Tachově má žalobce stanoviště, kde parkují automobily pro kamionovou dopravu. V Prachaticích a Vodňanech jsou navíc umístěny provozovny dvou hlavních klientů žalobce.

Z uvedeného dovozuje žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, že skutečné místo výkonu ekonomické činnosti není v sídle zapsaném v obchodním rejstříku ale v Jihočeském kraji, tudíž i správa daní vykonávaná Finančním úřadem pro Jihočeský kraj bude efektivnější a účelnější.

Dále se žalovaný podrobně vyjádřil k obsahu institutu delegace místní příslušnosti dle § 18 daňového řádu s tím, že dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je delegace opodstatněná při splnění alespoň jedné ze dvou zákonných podmínek, a to buď účelnosti, nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti. Účelnost lze dle žalovaného spatřovat mimo jiné i tam, kde se skutečné sídlo právnické osoby liší od sídla zapsaného do veřejného rejstříku, což je případ žalobce.

K tvrzené finanční, časové a ekonomické zátěži, která má být žalobci delegací způsobena, žalovaný poukázal na to, že v obvodu sídla navrhovaného správce daně má jednatel žalobce ve svém vlastnictví nemovitosti určené k podnikání, které žalobce využívá pro svoji hlavní ekonomickou činnost. Mají zde místo výkonu práce všichni zaměstnanci

žalobce a v působnosti navrhovaného kraje je i zpracováváno účetnictví daňového subjektu paní D. R.

Žalovaný shrnul, že postupoval při posuzování splnění podmínek účelnosti delegace místní příslušnosti ke správě daní v souladu se všemi zákonnými principy a zásadami a to na základě zákona, v jeho mezích a způsobem, který zákon stanovil, a navrhl žalobu zamítnout.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.

Předem rozhodnutí se soud zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví. Konstantní judikatura dovodila jak ve vztahu k daňovému řádu, tak zákonu o správě daní a poplatků, že rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, čj. 7 Afs 13/2007 – 54, případně ze dne 12. 10. 2016, čj. 1 As 230/2016 – 18).

Zároveň je nutno předeslat, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

Obsah žaloby je zcela obecný. Žalobce předkládá soudu pouze svá tvrzení, kterými se snaží vyvrátit závěry správce daně, nicméně nepředkládá žádné důkazy, kterými by prokazoval skutečnost, že skutečné sídlo žalobce se nachází v Praze. Soud proto na žalobu nutně musí reagovat v takové míře obecnosti, v jaké jí předložil žalobce soudu k posouzení.

Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.

Z uvedeného ustanovení jasně vyplývají dvě základní podmínky pro delegaci místní příslušnosti, a to účelnost delegace a nezbytnost mimořádných odborných znalostí. Pro naplnění podmínek stačí jejich alternativní naplnění, tedy naplnění pouze jedné z nich.

Z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval pro delegaci správy daní žalobce za naplněnou podmínku účelnosti. Soud se proto zabýval pouze tímto kritériem.

Pojem „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem. Obecně ho prostřednictvím možných situací definuje odborná literatura tak, že „*Kritérium*

účelnosti bude naplněno např. v situaci, kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a nehospodárný.“ (viz Baxa, J., Dráp, O., L., Lavický, P. Schillerová, A. Šimek. Žižková, M., Daňový řád, Komentář I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 116).

Obdobně i Lichnovský, O., Ondrýsek, R. a kol. *Daňový řád*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 90. ISBN 978-80-7400-604-3., kteří uvádí, že „[z] hlediska účelnosti lze však přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla, avšak nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel (povaha činnosti daňového subjektu, např. poradenství, IT), neboť nikoliv každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory. Pouhá existence virtuálního sídla daňového subjektu je tak pro jeho delegaci nedostatečná z důvodu, že mimo virtuální adresu může daňový subjekt vázat k dosavadnímu správci daně i jiná okolnost mající úzký vztah ke správě daní. Jedná se zejména o vedení a existenci (archivaci) účetnictví v obvodu místní příslušnosti dožadujícího správce daně.“

Z judikatury lze odkázat i na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 12. dubna 2016 ve věci sp. zn. 3 Af 28/2013, příp. rozsudek téhož soudu ze dne 4. dubna 2016 ve věci sp. zn. 3 Af 27/2013-51 a již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, čj. 1 As 230/2016 – 18.

Soud souhlasí s žalovaným, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky k delegaci z důvodu její účelnosti.

Ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje zjištění, že sídlo žalobce se nachází v bytovém domě, že na předmětném zvonku jsou uvedeny i další společnosti, nezpochybňuje ani to, že vlastní areál v jižních Čechách, kde parkují jeho vozidla, a stejně tak se v jižních Čechách nacházejí stanoviště jeho vozidel, nijak nezpochybňuje ani to, že jeho zaměstnanci pochází z regionu jižních Čech a ani to, že jeho hlavní zákazníci zde mají provozovny, které žalobce svými vozidly obsluhuje.

Jediným argumentem, který reálně žalobce uvádí je, že po přesunu sídla společnosti do Prahy se zdvojnásobil její obrat, nijak však neprokazuje, v čem mělo přemístění sídla

společnosti do Prahy dopad na jeho vztahy, nedokládá např. záznamy o jednání s klienty apod. Sám konečně uvádí, že celou společnost, resp. její provoz řídí po telefonu.

Z hlediska správy daní je rozhodné, kde se nachází skutečná ekonomická činnost daňového subjektu. Vzhledem k této skutečnosti je efektivnější, aby správu daní prováděl finanční úřad, v jehož obvodu je provozovna žalobce. Úkolem správce daně je totiž nejenom kontrolovat daňové dokumenty, zda jsou po formální stránce správné, ale i to, zda tyto dokumenty odpovídají faktické skutečnosti. K hospodárnému fungování je zásadní místo provozu, kde může docházet k daňovým kontrolám a doplnění dokazování. Výraznou překážkou je, pokud se k daňové kontrole a dalšímu šetření musí zástupce správce daně přemisťovat mimo obvod své působnosti.

Ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn správcem daně, jasně vyplývá, že jádro činnosti žalobce a jeho skutečná ekonomická činnost (tedy realizace autodopravy) se nachází v jižních Čechách a žalobce zjištěný skutkový stav nijak nevyvrátil.

Dle názoru soudu se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s kritériem účelnosti delegace a jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Rovněž uvedl, z jakých skutečností vycházel. Žalovaný při zkoumání důvodů delegace místní příslušnosti nevycházel toliko z existence tzv. „virtuální kanceláře“, přičemž není rozhodné, zda na této adrese má nebo nemá jednatel žalobce trvalé bydliště, nýbrž zaměřil se na místo skutečného výkonu podnikání žalobce, tedy realizaci autodopravy, která zjevně neprobíhá z Prahy, ale z jižních Čech.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu